

ECOUI

(la Muntele Rugaciunii Horeb)

Singur stau la izvorul tăcut
Și mă-ntreb cand, de ce m-am nascut
Și fiori îmi străbat nervi de lut
Viața-i tristă și-s singur și-s mut...

Și din hăuri, din vremi sângerând
Vagi ecouri prin frunze se-ascund
Și mă-absorb în țărâna din prund
Viața-i vis și încet mă scufund...

.....

Dar ascultă, din donițe blând
Suflet alb se ridică curând
Și se rupe de-al morții veșmânt
Străbătând lumi și vremuri pe rând...

.....

Lângă moarte, izvor, gândul slut
Șopotul se preface-n sărut
Și mă-ntreb oare chiar m-am născut
Când Tu taci și ecoul e mut...
